

ק"פ 47150/04/22 - דניס צ'רקוב, מיכאל טרוני נגד דניאל אלעזר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 47150-04-22 צרקוב ואח' נ' אלעזר

לפני כבוד השופט שמאי בקר
הקובלים:

1. דניס צ'רקוב
2. מיכאל טרוני

נגד

דניאל אלעזר

הנאשמים:

החלטה

1. ביום 26.4.2022 הוגשה לבית המשפט קובלנה פלילית מאת הקובלים דניס צ'רקוב ומיכאל טרוני נגד דניאל אלעזר (להלן: הקובלנה, ו-הקובלים, או דניס ומישל).
2. בקליפת אגוז אספר, כי הקובלים מציגים עצמם כ"ידועני רשת מוכרים אשר צברו משך 10 שנות פעילותם (למעלה מ-700,000 עוקבים (דניס) ו-500,000 עוקבים (מישל) במצטבר בפלטפורמות שונות: פייסבוק, אינסטגרם, יוטיוב ועוד... עיקר פרנסתם נובע מקידומי מכירות, פרסומים והיותם פרזנטורים של חברות שונות... הקובלים הינם צמד אהוב ואהוד בקרב הציבור הישראלי המוכרים, בין היתר, בשל פעילותם החברתית הרבה משך השנים וכן פעילות חברתית ספציפית עבור זכויות בעלי חיים" (סעיף 1 ו-2 לקובלנה).
3. את הנאשם מתארים הקובלים כ - "עיתונאי המועסק בתאגיד השידור כאן 11 והוא האחראי בפועל על הפרסומים השונים הנוגעים לקובלים...", ונטען כי הנאשם אחראי לשידור שעניינו "הצד האפל של דניס ומישל", אשר פורסם בחודש יוני 2021, ובמסגרתו הוצגו השניים כ - "... נוכלים, עבריינים, בעלי צד 'אפל' לכאורה, על לא עוול בכפם... תוך ביצוען של שלל עבירות פליליות נגדם ע"י הנאשם...".
החלק הכללי לקובלנה מספר עוד סיפורים ותיאורים כאלה ואחרים, לאורכם של לא פחות מחמישה עמודים הגדושים בפרטים ובטענות כאלה ואחרות.
לאורך עוד כשלושה-עשר עמודים צפופים מתארת הקובלנה, על פני שלושה אישומים שונים, כיצד לשיטת דניס ומישל אחראי הנאשם לביצוע עבירות פליליות נגדם, לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע).
- אם לא די בכך, הרי שבשולי הקובלנה מייחסים הקובלים לנאשם עוד שורה של עבירות, 8 במספר (חלק מהן כלל אינן נכללות ברשימת העבירות שמתאימות להתברר בקובלנה פלילית, כפי שיפורט עוד בהמשך), שעניינן כניסה בכוח לפי סעיף 189 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), איומים לפי סעיף 192 לחוק, מהומה ועלבון במקום ציבורי לפי סעיף 194 לחוק, השפעה לא הוגנת לפי סעיף 250 לחוק, שימוש לרעה בכח משרה לפי סעיף 280 לחוק (2 עבירות), התחזות לאדם אחר לפי סעיף 441 לחוק, והסגת גבול כדי לעבור עבירה לפי סעיף 447 לחוק.
4. אל ח"י העמודים המלאים כרימון בטענות וסעיפי חוק שקיצורם הנמרץ הובא לעיל, התווסף קלסר כבד משקל, שאוחז למעלה מ-500 עמודים, צילומים, נספחים, דיסק ועוד כהנה וכהנה, אשר הונח אחר כבוד, ובזהירות המתבקשת (נוכח משקלו) - על שולחני העמוס.
5. בלהט הכנת והגשת "כתב האישום" הנוקב, על נספחיו, אותה קובלנה פלילית שעליה שקדו מישל ודניס, ואשר הקורא בה מאבד את ידיו ואת רגליו, ומרוב עצים - שבוודאי נכרתו אגב הדפסתה - אין הוא רואה את היער, נעלם מעיני השניים פסק הדין שניתן אך לאחרונה במסגרת בג"צ 1322/22 **דיאנה כהן נ' מר שמואל מלמד ואח'** (31.3.2022) (להלן: עניין **כהן**) שם שפך בית המשפט העליון קיתונות של רותחין על מוסד הקובלנה הפלילית.
6. הדברים הנחרצים שיצאו מבית המשפט העליון ביחס לקובלנה הפלילית בפרשת **כהן** יפים, לטעמי, גם לקובלנה כאן, ועל כן אביאם להלן:

"הקובלנה הפלילית - הערה מקדמית"

7. העתירה דנן מעלה, לטעמי, בכל חריפותה את השאלה אם יש מקום במשפטנו למוסד הקובלנה הפלילית המעוגן כיום בסעיפים 68-73 לחסד"פ...

הקובלנה הפלילית כשמה כן היא, הליך פלילי, אך כזה שמתנהל על ידי גורם פרטי ולא על ידי המדינה, אך ורק בעבירות המנויות בתוספת השנייה לחסד"פ וגם בעבירות מסוימות על פי חוקים אחרים שלא נכללים בתוספת השניה (כמו חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965). אך בעוד שבהליך פלילי רגיל, הזכות להניע את ההליך מסורה לתביעה הכללית, שעומדת לה חזקת ההגיונות, המקצועיות והיעדר מניעים זרים, הרי שבקובלנה פרטית האינטרס האישי של הקובל להגשת הקובלנה יכול להיות מונע מרגשי נקם, על מנת להציק לנאשם, להטרידו ולאיים עליו ובכך להביא להליך סרק, המשחית את זמנה של מערכת המשפט לריק (רע"פ 10857/08 אבו סוכון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (20.8.2009); בג"ץ 4957/08 שורת הדין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 15 (17.10.2010)). זאת ועוד. כתב אישום מוגש על ידי המדינה לאחר שעבר כמה מסננות של בקרה ופיקוח, ולאחר בדיקת העובדות באופן אובייקטיבי על ידי חוקרי המשטרה והתביעה המשטרית או הפרקליטות. לא כך בהליכי קובלנה פלילית, שאז המושכות מופקדות בידי של אדם או גורם פרטי, שהוא גם החוקר וגם התובע.

הקובל אינו כפוף לביקורת ולבקרה, מניעיו עלולים להיות פסולים, והקובלנה הפלילית היא כלי עוצמתי שניתן להשתמש בו לרדיפה ולהתנכלות. כשלעצמי, אני מתקשה לראות מהו האינטרס הלגיטימי שניתן להשיג בקובלנה הפלילית שלא ניתן להשיג באמצעות תובענה אזרחית רגילה. אף הפסיקה הכירה בכך ש"עיקר עבירות הקובלנה הפרטית נושאות סממנים של סכסוך אזרחי 'עבירות שהן בעיקר בתחום היחסים שבין אדם לחברו, ולעיתים הן מתאימות יותר לתחום היחסים האזרחיים מאשרלתחום הפלילי'" (ע"פ 2124/91 רון נ' כור תעשיות בע"מ, פ"ד מז(5) 289, 296 (1993); עניין שורת הדין, פסקה 11)). בהקשר הספציפי של קובלנה פלילית מכוח חוק איסור לשון הרע, נאמר:

'בהוסיפו לעוולה האזרחית שבפרסום לשון הרע גם את העבירה הפלילית, לא ביקש המחוקק להשוות בין השניים אלא להוסיף לעבירה הפלילית מימד נוסף, המצר את היקפה לעומת חברתה, העוולה האזרחית, ולעשותה מכשיר בידי הנפגע רק במקרים קיצוניים' (ע"פ 677/83 בורוכוב נ' יפת, פ"ד לט(3) 205, 212-213 (1985)).

ברם, בהיעדר בקרה ופיקוח על הגורם הפרטי שלידינו נמסרה הזכות "להתניע" הליך פלילי במהותו, נראה כי מכשיר הקובלנה הפלילית אינו משמש רק במקרים קיצוניים, אלא גם במקרים שבהם ניתן היה להגיש תובענה אזרחית.

8. הקובלנה הפלילית "מעניקה לפרט מעמד בהליך הפלילי, מכירה באינטרס שיש לו בהעמדת עבריו לדין, ומאפשרת מיצוי הדין במקרים שבהם רשויות התביעה חדלות מכך" (עניין שורת הדין, פסקה

(15).

כשלעצמי, אני מתקשה לראות מהו היתרון בהגשת קובלנה פלילית בגין לשון הרע או פגיעה בפרטיות חלף הגשת תביעה אזרחית, מלבד הרצון "לטרטר" את הצד שכנגד, להכתימו ולתייגו כ"נאשם" בהליך פלילי. לעיתים, אף מוגשות במקביל קובלנה פרטית לצד תובענה אזרחית בגין אותו מעשה... ..

9. מקום שבו מוגשת קובלנה פלילית רצינית, שעולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי הכללי, יש להניח כי היתה מלכתחילה הצדקה להגשת כתב אישום על ידי המדינה בהליך פלילי רגיל... ..

השטח נותר אפוא פרוץ לגחמות של קובלים פרטיים, שבמקרים רבים משתמשים בכלי הקובלנה הפרטית על מנת להטריד או להטריל, ולהפעיל לחץ על הצד שכנגד. המחוקק ביקש לאפשר לפרט "לתבוע את עלבונו" (ראו דברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי, התשכ"ה-1965 בעמ' 191), אך ברבות הימים נעשה שימוש לרעה בכלי הקובלנה הפלילית.

10. כבר לפני שנים רבות, היו שהתרו והתריעו מפני מוסד הקובלנה הפלילית: "כל שופט ששמע קובלנות פרטיות נתקל בודאי בתופעה שלעיתים מוגשות קובלנות כאלה כאמצעי לחץ ליישוב סכסוכים בתחום המשפט האזרחי או בתחום דיני האישות" (הדסה בן עתו "הקובלנה הפרטית" הפרקליט כה 521, 522 (1969)). "אין חובה - כבמצב הדברים הרגיל - להגיש לכתחילה תלונה; לא בהכרח מתקיימת חקירה משטרתית, כשם שלא בהכרח נבחן חומר הראיות על ידי התביעה; קיים חשש שתוגש קובלנה שהעובדות שבבסיסה מפוקפקות; יש והקובל מודרך משיקולים של נקם או הטרדה; שרביט הניצוח על ההליך הפלילי נמסר ביד לא אמונה (בסייגים), והאשם יכול שימצא עצמו בעמדה נחותה; שמו הטוב ייפגע; זכויותיו יקופחו; יכול שיינקטו נגדו אמצעים של חיפוש ואף מעצר" (החלטת כב' השופט נ' סולברג בשבתו כשופט שלום בק"פ (שלום י-ם) 106/99 הרב עובדיה יוסף נ' התנועה למען איכות השלטון בישראל (28.6.1999)). דומה כי מאז המצב אך החמיר.

ראוי אפוא כי המחוקק יחזור ויבחן אם יש מקום להותיר על כנו את מוסד הקובלנה הפלילית...

...

אכן, מספר הקובלנות הפרטיות המוגשות מדי שנה אינו גדול, ועל פי נתונים שקיבלתי מהנהלת בתי המשפט, מדובר בפחות ממאה קובלנות בשנה (בשנת 2018 - 86 קובלנות, בשנת 2019 - 75 קובלנות ובשנת 2020 - 73 קובלנות). ב-89% מהמקרים הקובלנה נמחקה/הנאשם זוכה/הוחלט על הפסקת הליכים/התיק נסגר טכנית. ב-11% מהקובלנות הוחלט על אשמה ללא הרשעה/הרשעה.

11. עודני כותב שורות אלה, נמצאתי למד כי אך לאחרונה הוגשה הצעת חוק פרטית לביטול מוסד הקובלנה הפלילית (הצעת חוק לביטול קובלנה (תיקוני חקיקה), התשפ"ב-2022 שהוגשה על ידי ח"כ צבי האזור)[1]. אך כל עוד מוסד הקובלנה הפלילית עומד על תילו, ולנוכח הבעיות העקרוניות

שהעתירה מעלה, האמור להלן נועד להנחות את הערכאות הדיוניות" [2].

7. פסק דינו של בית המשפט העליון בבג"צ כהן, אשר יצא חוצץ נגד מוסד הקובלנה הפלילית, איננו תקדימי או פורץ דרך, כפי שניתן לקרוא במובאות המצוטטות בו עצמו, זולת אולי חריפות הביקורת, מסתמא בשל התחושה כי הגיעו מים עד נפש.

לעניין זה אפנה גם לפסק דינו של חברי, כבוד השופט הרמלין, במסגרת ק"פ (ת"א) 44355-02-21 **שלמה אלבוים נ' רחל קאהן** (23.2.2022) (ואל ההפניות שם), אשר הורה לבטל קובלנה פלילית, אמנם מטעמים שאינם רלוונטיים כאן, אולם תוך שהוא מציין כך:

"לנוכח האמור לעיל, עצם קיומו של מוסד הקובלנה הפלילית הפרטית, המאפשר לאדם פרטי לנהל משפט פלילי בגין עבירות מסוימות כמאשים, שנוי במחלוקת מזה שנים רבות (ראו בש"פ 3503/91 אבי שוברט נ' שאול צפריר [פורסם בנבו] (16.6.1992)). יתר על כן, האופן שבו מתנהל מוסד זה בפועל אף הביא שופטים אחדים לקרוא לבטל מוסד זה (ראו למשל פסק דינה של השופטת מרים נאור ברע"פ 1955/12 שאול נמרי נ' משה בנימיני [פורסם בנבו] (9.5.2013))."

8. לעניינו אנו יפים קביעותיו של השופט הרמלין בפרשה האמורה, כדלקמן:

"אכיפת עבירות פליליות הנוגעות לחופש הביטוי היא תחום רגיש במיוחד. זאת, לא רק משום העובדה שחופש הביטוי נחשב לאחת הזכויות היסודיות הבסיסיות ביותר במדינה דמוקרטית, והוא בעל חשיבות חברתית ופרטית כאחד (בג"ץ 73/53 חברת "קול העם" בע"מ נ' שר הפנים [פורסם בנבו] (16.10.1953)), אלא, בין היתר, כיוון שחופש הביטוי נוגע לכל התבטאות, לרבות לאלה שהחוק אינו מגן עליהן (ראו למשל פסק דינו של השופט אהרן ברק בע"פ 2831/95 מדינת ישראל נ' עידו אלבה [פורסם בנבו] (24.9.1996))."

9. אין לי אלא להצטרף, בענווה, לקביעותיו של כבוד השופט הרמלין, היפות לעניינו בשינויים המחויבים.

10. ומן הכלל אל הפרט.

11. הקובלנה שהגישו הקובלים אינה עולה בקנה אחד עם הוראות הדין ביחס להליך מסוג זה, והיא רצופה כשלים מהותיים אשר מחייבים את ביטולה.

12. סעיף 70 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) קובע:

"הוראות חוק זה הנוגעות לכתב אישום יחולו על קובלנה, בשינויים לפי הענין; בכל מקום שמדובר בכתב אישום גם קובלנה במשמע, ובכל מקום שמדובר בתובע גם קובל במשמע, אם אין כוונה אחרת משתמעת".

13. סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי קובע רשימה סגורה הכוללת את התוכן שעל כתב אישום להכיל - "(1) שם בית המשפט שאליו הוא מוגש; (2) ציון מדינת ישראל כמאשים או שם הקובל ומענו; (3) שם הנאשם ומענו; (4) תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם; (5) ציון הוראות החיקוק שלפיו מואשם הנאשם; (6) שמות עדי התביעה".

14. הקובלנה שהוגשה לא עומדת בתנאים הקבועים בסעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי, אף לא בקירוב.

15. הקובלנה עמוסה, כולה, בפרטים ובזוטי זוטות, וכבר במבוא, ב"חלק כללי", יש טענות רבות, לא רלוונטיות, שלא גילמו, ולא היו יכולות לגלם, חלק מ"תיאור העובדות" הקבוע בדין; כך, רק לדוגמא, הואשם הנאשם על ידי הקובלים ב"כוונה זדונית", וגם בכך שהוא נקט נגדם ב"טקטיקת הבולגדוג[3] הנלווה"; ועוד לפני כן נכתב כי: "הנאשם בחר להפוך לשופט, לחורץ הדין ולתליין של הקובלים ושל חייהם על מנת שבציבור ידעו מיהו אותו עיתונאי עלום שם...". לאמירות מסוג זה אין מקום בכתב אישום, או בקובלנה; אלה מסמכי יסוד, שאמורים להיות רלוונטיים, תמציתיים, תכליתיים, ואפילו "יבשים".

16. ועוד: הקובלים הפליגו גם למחוזות העונש, בניגוד לדין, וכתבו כי שמם הטוב נהרס "זולת אם יורה בית המשפט הנכבד על סנקציות הולמות"; בהמשך (בסוף הקובלנה) כתבו "אנו נבקש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל ואנו בדעה כי אין מקרה מובהק יותר שיש צורך לעשות כן".

17. ולא זו אף זאת: גם ניסוח ה"אישומים" חרג מהוראות החוק, והיה עמוס בעובדות שלא מגלמות עבירה, לא קשורות לעבירה, פסולות ממש; טענות שאינן יכולות להיות חלק מכתב אישום (וממילא, כתב קובלנה) המנוסח כדת וכדין.

האישומים נפרסים על פני תריסר עמודים, אך אביא מספר דוגמאות מצומצם, רק על מנת להמחיש את האמור לעיל; כך כתבו הקובלים: "הנאשם הגיע אל משרדי ארמוזה בכדי ליצור מהומה, פרובוקציות ו'סצנות' שיביאו את הקהל, וזאת, על מנת להעצים את הרייטינג של שידורי הערוץ, על חשבון שמם המצוין של התובעים..."; "לא יהיה די במילים ובמספר עמודים, בכדי לתאר את האובססיה של הנאשם לגבי הקובלים..."; "הנאשם הואשם ב'דימיון חולני', ובהמשך: 'יוצא.... המרצע מן השק, ומגלה את כוונותיו האמיתיות של הנאשם, עשיית רווח כלכלי ורווח בדמות רייטינג על חשבון דמם של הקובלים'; בהמשך הואשם הנאשם גם ב"מסע ציד של ממש" נגד הקובלים, ועוד ועוד.

18. פירוט היתר (וכתיבת טענות לא רלוונטיות) - מעבר לעובדה שהוא אינו עולה בקנה אחד עם הדין כמפורט לעיל, מגלם גם פסול "טכני", צורני, של ממש. כתב קובלנה האוחז לא פחות מ - 18 עמודים, וכולל שלושה

אישומים, אינו יכול לעמוד.

רק לדוגמא, ולהמחשה, כתבי אישום בתיקים פליליים "אמיתיים" (להבדיל מקובלנות פרטיות), גם בעבירות חמורות, בהם מפורטות העובדות הרלוונטיות לאישום, בלבד, כוללים על פי רוב מספר עמודים בודד.

ראו לדוגמא את כתב האישום במסגרת ת"פ (מחוזי ת"א) 56318-02-22 **מדינת ישראל נ' טשלה ואח'**, שם הואשמו שני נאשמים בעבירה החמורה ביותר בספר החוקים - רצח; כתב האישום התבסס על 23 עדי תביעה, וכלל ארבעה עמודים.

גם בת"פ (שלום ת"א) 36377-10-16 **מדינת ישראל נ' בועז הרפז**, בפרשה סבוכה ומוכרת שנקראה על שם הנאשם ("פרשת הרפז"), ובשוליה כמעט 50 עדים, לרבות שני רמטכ"לים, אחז כתב האישום לא יותר מחמישה עמודים בלבד.

19. די היה בפגמים אלה על מנת להורות על ביטול הקובלנה; עם זאת, גם למען שלמות התמונה, אפרט להלן שגיאות רבות, מהותיות, נוספות, שנפלו בה.

20. סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי קובע:

"על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המנויות בתוספת השניה על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט".

21. ניתן להגיש קובלה פלילית גם בעבירות מסוימות על פי חוקים אחרים, שאינם מנויים בחוק העונשין, שלא נכללים בתוספת השניה; חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, הוא דוגמא אחת, דומיננטית, בנדון.

22. והנה, הקובלים האשימו את הנאשם, בין היתר, גם בעבירות האלה: השפעה לא הוגנת לפי סעיף 250 לחוק, שימוש לרעה בכח משרה לפי סעיף 280 לחוק (2 עבירות), והתחזות לאדם אחר לפי סעיף 441 לחוק. מה ענין שמיטה להר סיני? אין כל מקור חוקי להאשים אדם במסגרת קובלנה פלילית בביצוע העבירות דלעיל, הנזכרות בקובלנה.

23. אף זאת: הקובלים צרפו אל כתב הקובלנה ראיות, שלא ניתן, על פי הדין, להגישן לבית המשפט יחד עם כתב קובלנה.

לבית המשפט אסור להחשף לכל ראייה מאת הקובל (או המאשימה הפלילית, לפי העניין) טרם היא עוברת לעיונו

של הנאשם, ולפני מיצוי כל ההליכים המנויים בחוק סדר הדין הפלילי, ובדין בכלל, בקשר לנושא זה.

24. כאמור, לא רק שהקובלים הגישו ראיות בשלב לא מתאים, ומשכך הן אינן קבילות, מדובר בקלאסר עב-כרס שכלל לא פחות מ - 529 עמודים; מסמכים אשר כולם אמורים להיות נסתרים מעיני בית המשפט בשלב הדיוני הנוכחי.

25. אם רוצה פלוני, חרף ביקורתו של בית המשפט העליון על מוסד הקובלנה הפלילית ועל המניעים האפשריים שמאחורי שימוש בה, לחבוש לראשו מצנפת של קטיגור ולעטות גלימה של פרקליט או תובע - יתכבד וינהג לפי החוק והכללים.

26. הגשת קובלנה פלילית בדרך בה הוגשה אינה עולה בקנה אחד, בוודאי לא מבחינת הכללים הפורמליים והבסיסיים שקבועים ביחס להגשת כתב אישום, ולעניין זה אין נפקה מינה אם מדובר בקובלנה פלילית או בכתב אישום.

27. על כן, בכדי שלא להשחית את זמנה של מערכת המשפט לריק (פרשת **אבו סוכון**, לעיל), ועל מנת שלא לטרטר או להטריל (!) את הצד שכנגד - מי שביום בהיר אחד מוכתם ומתוייג כנאשם בפלילים - בהררי מסמכים וניירות, כהתרעת כבוד השופט עמית בפרשת **כהן**, ובמיוחד כאשר עסקינן בעילות הקשורות בחופש הביטוי, שהפללה על רקע זה ממילא נעשית בצמצום רב במדינה דמוקרטית, אני מורה כך:

א. על **ביטול הקובלנה הפלילית** דנא; הקובלים מוזמנים למזכירות בכדי לקבל לידם בחזרה את הקלאסר הכבד שהניחו על שולחני.

ב. הבג"ץ בעניין **כהן** קבע, כאמור, כי - "הקובל אינו כפוף לביקורת ולבקרה, מניעיו עלולים להיות פסולים, והקובלנה הפלילית היא כלי עוצמתי שניתן להשתמש בו לרדיפה ולהתנכלות. כשלעצמי, אני מתקשה לראות מהו האינטרס הלגיטימי שניתן להשיג בקובלנה הפלילית שלא ניתן להשיג באמצעות תובענה אזרחית רגילה", וגם העלה ספק בשאלה - "... מהו היתרון בהגשת קובלנה פלילית בגין לשון הרע או פגיעה בפרטיות חלף הגשת תביעה אזרחית, מלבד הרצון "לטרטר" את הצד שכנגד, להכתימו ולתייגו כ"נאשם" בהליך פלילי"? על כן, אם תוגש מחדש קובלנה זו, והפעם - כדן, אזי לא רק שלא תעלה על 4 עמודים ברווח שורה וחצי, אלא - וזה העיקר - היא תכלול הסבר קצר, מנומק, שיבאר מדוע שומה על בית המשפט להוציא את הצדק לאור דווקא בדרך של קובלנה פלילית, כלי השימוש בו שמור למקרי קיצון בלבד, כלשון בית המשפט העליון, ועל כל הקושי והסרבול הכרוך בכך, ולא בדרך של תביעה אזרחית.

ג. על מנת שמפאת ביטולה כאן - לא "תגולגל" בהמשך פרשה זו לפתחו של מותב

עסוק אחר, פשיטא שאם תוגש קובלנה זו מחדש, תעבירה המזכירות לטיפול כמובן, מחוץ לתור הרגיל ובלי קשר אליו.

28. בשולי ההחלטה זו, לא למותר להפנות את הקורא להחלטה אחרת שניתנה על ידי, אך לאחרונה, במסגרת קובלנה פלילית אחרת, הלוא היא ק"פ 20426-07-21 **סרפוס נ' טרוני**, שם האשים אחד, דור סרפוס, את לא אחר מאשר מישל טרוני, הוא-הוא הקובל כאן, בעבירות של לשון הרע ואיומים. ביום 14.11.21, בדיון שהתקיים לפניי באותה קובלנה, במעמד הקובל בלבד (ספק בעיני אם מישל ידע בכלל על הגשתה, ואם ידע - לא הגיע לבית המשפט לדיון בעניינה), קבעתי, לאחר שיח קצר עם הקובל דשם, כך:

"אני מודה לקובל, מר דור סרפוס, על שהיטה אוזן לעצת בית המשפט ולהמלצתו, וחרף מה שהוא רואה כפגיעה בו בשיח במרשתת, הוא הסכים וביקש לחזור בו מן הקובלנה ובכך לשים סוף פסוק לפחות מבחינת ההליך הפלילי נגד הנאשם. אני מורה אפוא על ביטול הקובלנה". הנה כי כן, מילא שזכה מותב זה להוות טריבונאל מיוחד לענייני מישל טרוני, אבל החשוב לענייננו הוא, שאותה גישה מצמצמת וחשדנית כלפי מוסד הקובלנה הפלילית הופגנה גם כלפי מי שהאשים בפלילים את הקובל דהיום, והנה עתה - התהפך לו הגלגל.

29. הואיל והחלטה זו ניתנה בלא קבלת עמדת הנאשם - איני משית הוצאות, זאת הפעם ובנסיבות אלה, על הקובלים.

מזכירות - אנא העתק לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשפ"ב, 16 מאי 2022, בהעדר הצדדים.

[1] ועוד **אני** כותב החלטה זו, נודע כי רק תמול-שלשום, ביום 11.5.22, עברה הצעת החוק לביטול מוסד הקובלנה, הנ"ל, בקריאה טרומית.

[2] ההדגשות בציטוט אינן במקור.

[3] הטעות (?) במקור.